

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА
(първи състав)
4 ноември 2008 година

Дело F-87/07

Luigi Marcuccio
срещу
Комисия на Европейските общности

„Публична служба — Длъжностни лица — Иск за обезщетение —
Твърдяно незаконосъобразно поведение на медицинската служба на
Комисията — Недопустимост — Неспазване на разумен срок за подаване
на искане за обезщетение“

Пълният текст на езика на производството (италиански) . . . II-A-1 - 1915

Предмет: Иск, предявен по членове 236 ЕО и 152 АЕ, с който г-н
Marcuccio отправя главно искане за обезщетяване на вреди-
те, които той твърди, че е претърпял поради незаконосъ-
образното поведение на медицинската служба на Комисията
при разглеждането на три медицински удостоверения, пред-
ставени от него през лятото на 2001 г.

Решение: Отхвърля иска като явно недопустим. Осъжда ищеца да
заплати съдебните разноски.

Резюме

*1. Длъжностни лица — Иск — Срокове — Искане за обезщетение, отправено до институция — Спазване на разумен срок
(член 46 от Статута на Съда ; член 90 от Правилника за длъжностните лица)*

*2. Длъжностни лица — Иск — Иск за обезщетение — Предмет — Произнасяне — Явна недопустимост
(членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)*

1. От момента, в който са узнали обстоятелствата, във връзка с които се оплакват, длъжностните лица или служителите следва да сезират в разумен срок институцията с искане за получаване на обезщетение от Общността за вреди, за които тя може да носи отговорност. Разумният характер на срока се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретното дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересованото лице, от сложността на делото, както и от поведението на страните.

В това отношение следва да се вземе предвид и съпоставката с предвидения в член 46 от Статута на Съда петгодишен погасителен давностен срок за иска за установяване на извъндоговорна отговорност. Петгодишният срок обаче не може да се разглежда като строго и императивно ограничение, при чието спазване всяко искане би било допустимо, независимо от

обстоятелствата по конкретния случай и от времето, което ищецът е оставил да изтече, преди да сезира администрацията с искането си.

(вж. точки 27—30)

Позоваване на:

Съд — 22 октомври 1975 г., Meyer-Burckhardt/Комисия, 9/75, Recueil, стр. 1171, точки 7, 10 и 11

Първоинстанционен съд — 5 октомври 2004 г., Eagle и др./Комисия, T-144/02, Recueil, стр. II-3381, точки 65, 66 и 71

Съд на публичната служба — 1 февруари 2007 г., Tsarnavas/Комисия, P-125/05, Сборник СПС, стр. I-A-1-43 и II-A-1-231, точки 71, 76 и 77

2. В рамките на подаден от длъжностно лице иск за обезщетение исканията, които на практика целят общностният съд да обяви за основателни някои от доводите, изтъкнати в подкрепа на исканията за обезщетение, са явно недопустими, тъй като съдът не следва да се произнася. Такъв е случаят с исканията, целящи общностният съд да установи наличието на въпросните актове, факти и поведения, както и тяхната незаконосъобразност.

(вж. точка 36)

Позоваване на:

Съд — 13 юли 1989 г., Jaenicke Cendoya/Комисия, 108/88, Recueil, стр. 2711, точки 8 и 9